

Club Excursionista de Gràcia

J U L I O L
S E P T E M B R E
2 0 1 1

PASSATGE MULET, 4

08006 BARCELONA

TEL: 93 237 86 59

FAX: 93 237 31 48

"MAI ENRERA"

Publicació degana de la premsa de Gràcia

Creu de Sant Jordi 1992 - Medalla d'Honor de Barcelona 2004

Butlletí social

XXIX Any - 2a. Època, núm. 118

Fundat l'any 1922

Travessa circular per l'Alt Solsonès i l'Alt Urgell: Oliana-Cambrils-Oliana

EDITORIAL

IVes. JORNADES DE PREVENCIÓ EN LA PRÀCTICA ESPORTIVA

Els passats 7 i 8 d'abril, es van desenvolupar les IV Jornades de Prevenció en l'Esport al Museu Olímpic de l'Esport de Barcelona, amb unes inscripcions que van suposar un públic de més de cent-cinquanta persones.

Amb vint-i-quatre ponents de primer nivell, com vam poder comprovar al llarg de les jornades, d'interès dels professionals en aquest àmbit va ser patent. També és important subratllar l'acte inaugural, amb la presència d'importants representants de l'esport català, com són els presidents de les respectives federacions que afecten al nostre esport, com la FEDME, o el Sr. David Moner (president de la UFEC) assistent en representació de la resta de federacions catalanes.

La taula de presentació de les jornades va estar encapçalada per l'honorable Conseller d'interior Sr. Felip Puig i Godes, el Secretari General de l'Esport Sr. Ivan Tibau, així com el Delegat d'Esports de l'Ajuntament, Sr. Pere Alcover.

Cal destacar la important tasca que desenvolupen els directius de clubs, federatius, esportistes, tècnics, metges, així com professionals i amateurs per a la promoció de l'esport, i tota la tasca que aporta socialment d'una forma paral·lela i transmet (entenen-se per aquestes últimes, les feines d'integració, comunicació, creixement personal, gestió, salut, etc...) feines que es fan des de fa més de cent-cinquanta anys, i doble tasca alhora que el **Club Excursionista de Gràcia** intenta compartir i enfortir a través de la formació i la prevenció, en els esports de natura.

Personalment, voldria destacar de la taula de presentació de les jornades, l'incís que va fer el Sr Felip Puig, i que afecta directament al món de la muntanya. El conseller d'interior es va comprometre a modificar la llei sobre rescats, per tal de no facturar els serveis i en tot cas, que es converteixi l'anomenada factura en mera denúncia i que sigui així, el jutge qui determini la responsabilitat sobre les intervencions dels diferents cossos de rescat.

La societat implicada en l'esport català ha treballat de forma molt acurada, fins arribar a una maduresa que va quedar palesa, amb la consecució de les Olimpíades del 1992. Aquest treball ens ha permès ser capdavanters en moltes iniciatives, per a la promoció de la salut i també, per saber com actuar davant determinats imprevistos.

A dia d'avui, amb més d'onze mil clubs, seixanta-tres federacions esportives, i més de cinc-cents mil practicants d'esport a la muntanya, hem considerat imprescindible aprofitar tot el coneixement obtingut a través de la formació i l'experiència, per fer una tasca pre reactiva envers l'obtenció d'una taula de prevenció en l'esport. L'objectiu és retornar a la societat aquest interès, per a la millora preventiva en la pràctica de qualsevol dels esports.

Primerament, és clar que no ha estat un treball gens fàcil, donat que moltes especialitats no han pogut encabir-se en aquestes quartes jornades de prevenció en l'esport. En segon lloc, la dificultat per a la selecció dels ponents tampoc ha estat fàcil, ja que la gran quantitat de bons especialistes que tenim en tots els àmbits és molt significativa. Així doncs una vegada feta la selecció, estem

segurs que tothom haurà comprès perfectament que l'abast abarcat ha estat prou important i que l'objectiu més immediat ha estat assolit. Estem segurs que en properes jornades haurem recollit d'altres experiències, on la gran majoria d'esports hauran transmès les seves inquietuds.

Un fet que va quedar ben palès va ser la necessitat que tant a nivell familiar, la influència dels pares i tècnics, poden determinar que els infants gaudeixin o detestïn l'esport.

També es va mostrar la importància de l'atenció sanitària preventiva a esportistes, i els esforços de les diferents escoles d'especialitats esportives on ens demostren que existeix un camí vinculant, amb l'esport dels membres federats i d'elit. Malgrat aquest gran treball ja fet, es pot percebre la necessitat de reforçar la continuïtat en la projecció d'aquestes bones pràctiques.

Els esports de muntanya a Europa estan coordinats per diversos estaments, i són òbvies les seves implicacions en salut, turisme, i seguretat.

Any rere any augmenta el nombre de practicants d'esport a la natura, fet que segurament ve donat per la facilitat que comporta el practicar-ho, -tan a nivell individual, de grup, com familiar-, resultant ser molt atractiu sigui quina sigui la seva vessant. També caldria afegir que l'impacta dels mitjans de comunicació sobre les extraordinàries expedicions orientades a assolir grans cims, o per exemple, sobre els descensos de barrancs, o sobre el fet de lliscar sobre pendents amb esquís per valls blanques, sense haver de fer cues, fan que aquestes activitats es converteixin en un referent a assolir per a molta gent ja vinculada, o encara per vincular, a aquest petit gran món muntanyenc.

Hem vist la gran rellevància que té la climatologia, el coneixement del medi, la importància de l'alçada, l'entrenament en alçada, etc. i és significativament destacable com per reflexionar en la necessitat de transmetre aquest coneixements preventius, a través de les escoles que tenen constituïdes les entitats excursionistes i altres d'arreu de Catalunya.

En relació als grans esdeveniments, crec que tothom és sabedor que Catalunya recull any rere any, gran quantitat de competicions, en tots els àmbits, on hi participen figures de primer nivell i d'altres amb una gran incidència ciutadana. Els estadis que s'omplen d'espectadors, cada cap de

setmana també són també un bon referent. Però el públic de grans esdeveniments, està molt allunyat de la complexitat en la coordinació de les competicions, i caldria que conegués el que representa i quines són les possibles conseqüències d'algun imprevist. Així doncs, aquí ens apareix una altra possibilitat per millorar.

Certament, per part de tots els ponents es va coincidir, en la necessitat de crear una plataforma que faci la difusió de totes aquestes bones pràctiques, de forma regular en centres escolars, associacions, clubs, etc. els beneficiaris de la qual podrien aportar un considerable estalvi general, per un costat i en despeses d'atenció sanitària, per l'altre. Tanmateix es reforçaria d'interès per part del professional tècnic relacionat amb el sector.

Considerem que aquestes jornades han estat un èxit qualitatiu per les ponències treballades. Els ponents convidats han aportat una qualificació i experiència contrastada. Des de la vessant quantitativa, hem tingut més d'un centenar d'inscrits. Això vol dir que si féssim el contrast amb jornades d'altres especialitats que gaudeixen d'un pressupost força més elevat, i per tant, disponible per a la seva pròpia difusió, podem concloure que el fet de tenir presents a vint-i-quatre ponents amb els seus respectius moderadors, posa el nostre llinar prou alt, per a la convocatòria i realització de les properes cinquenes jornades.

Com a punts de millora podem destacar:

- Aconseguir la implicació de les institucions que tenen influència sobre el nostre esport i la seva difusió, (secretaria de l'esport, diputacions, ajuntaments, federacions, associacions esportives, clubs, etc)
- Aconseguir el suport dels mitjans de comunicació, amb empreses que tinguin la capacitat d'influenciar en les conductes de la societat. I així poder augmentar l'interès per a la formació i el coneixement de les bones pràctiques esportives.
- Implicar a les empreses fabricants de material esportiu, (tècnics per conèixer la seva tasca de I+D) en el desenvolupament de nous productes que millorin la seguretat.
- Treballar en una campanya de difusió de les conclusions de les jornades, donat que un dels elements claus és el fet que el treball, i les experiències exposades es faci arribar als educadors de tot els àmbits i als esportistes en general.

Novament, voldria agrair amb aquestes línies, la bona feina d'organització i coordinació assolida per la Dra. Montse Bellver, la Sra. Mària Mur i Srta. Natàlia Llàcer.

Cordialment,

Francesc Sanahuja i Toledano
President del Club Excursionista de Gràcia

ALTES DE SOCIS

8.532	POTO CORTS, ANTONI
8.533	SUÑÉ COLL, MONTSERRAT
8.534	PÉREZ BRAGA, LAURA
8.535	GARCÍA PÉREZ, VICTORIA
8.536	ELMEUA GONZÁLEZ, MARC
8.537	CANOVAS TARRÉS, ALBERT
8.538	CASANELLAS PEÑALVER, ALBERT
8.539	MAESTRE ORTEGA, CARLES
8.540	PADRÓS ONCINS, ARNAU
8.541	PIGLIAPPOCHI, LUCIA
8.542	MARTINEZ JIMENO, SÍLVIA
8.543	VILA MORERA, CARME
8.544	MATEOS SOLA, CONXA
8.545	ORIOLA FOLCH, MARTA
8.546	RUIZ DE ASSIN JORDÀ, CARMEN
8.547	ESPALLARGUES TORQUEMADA, CARLES
8.548	FERNANDEZ MURCIANO, BERENICE
8.549	RODRIGUEZ FERNANDEZ, ALBERT
8.550	MUNDET BOLOS, BERNAT
8.551	PINA TARRAGA, MARTA
8.552	ROVIRA FORNÉ, MIREIA
8.553	RAMI GONZALVO, PATRICK
8.554	SOLÉ ROCAMORA, MARGARET
8.555	BONASTRE BRUCH, BRUNO
8.556	SOLÉ I DELMÀS, TONI
8.557	PLA DURAN, LAURA
8.558	FITER MAS DE XAXARS, PERE
8.559	RIBAS I SALES, SÒNIA
8.560	SEGARRA ANTO LIN, BERNARDO
8.561	LÓPEZ GUIAMET, JORDI
8.562	DENAMOR AMORÓS, IAN
8.563	VENTEO GARCIA, PILAR
8.564	PALACIOS VALENCIA, JONATHAN
8.565	OVEJERO FOMBUENA, DAVID
8.566	LLORENS ACEZAT, ANNA
8.567	RAFOLS RAVENTÓS, JORDI
8.568	FERNANDEZ BLASCO, JOSE
8.569	LOPEZ PADROSA, DANIEL
8.570	SAIZ PAYANS, PABLO NEIL
8.571	CAMARGO SEGURA, DAVID
8.572	MAS CABRERA, JOAN
8.573	ARIAS JUAREZ, HORACIO
8.574	SOLER FORNT, RAMON
8.575	MENÉNDEZ CÓRDOBA, LIDIA
8.576	PORTELA RODRIGUEZ, PABLO
8.577	MOYA ABAD, XAVIER
8.578	CARDONA CAPDEVILA, MARTA
8.579	GUILERA GIRALT, ANNA
8.580	CORTIÑAS PRIETO, ANTONI
8.581	PAYES TORT, JAUME

Adherit a:

Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya
Associació d'entitats Excursionistes del Barcelonès
Grup Alta Muntanya Espanyol

Membre Fundador de la Federació Internacional de Càmping i Caravàning
Representant a Catalunya del Càmping Club de França

EDITOR: Club Excursionista de Gràcia

DIRECTOR: Guillem Martín i Brasó

CORRECCIÓ a càrrec de:

UNIÓ DE FEDERACIONS
ESPORTIVES DE CATALUNYA

IMPRESSIÓ: Litografía Ochoa, S.L.

juliol - setembre 2011

Federació Catalana d'Espeleologia
Federació Catalana d'Entitats Corals

a/e:cegracia@cegracia.cat
web: http://www.cegracia.cat

Dip. legal: B.9720-1961

Imprès en paper ecològic

JUNTA DIRECTIVA

10A, Barcelona Decideix. El Gràcia, col·legi electoral Ens visita una delegació internacional

És del domini públic que el passat dia 10 d'abril es van cloure un seguit de votacions, organitzades per iniciativa cívica que, iniciades el 13 de setembre del 2009 a la població d'Arenys de Munt, pretenien desvetllar les diverses consciències socials de la nostra ciutadania en relació amb la nació catalana i el seu dret a decidir pel que fa a la democràcia en origen.

El que va començar com una cosa que per molts era de difícil classificació, va finalitzar aquell dia a Barcelona, al cap i a casal, o sigui la capital de Catalunya, i a algunes altres poblacions després d'haver estat celebrat a moltes d'altres.

Eren les anomenades "consultes populars", que van esdevenir, en les seves diverses repeticions i dimensions, una veritable lliçó magistral que la democràcia ens pertany a les persones. En total, en aquells dinou mesos, s'hi havien mobilitzat o involucrat amb el seu exercici de vot més de 850.000 persones de tota edat i condició diversa de la nostra pàtria. Un veritable èxit malgrat els intents inicials de prohibir-ho, tergiversar-ho, desnaturalitzar-ho, censurar-ho, obstruir-ho, etc., tot manifestat en nom de lleis prefixades o suposadament inalterables.

Les lleis condicionades i condicionadores existeixen a molts nivells. Tant les bones com les nefastes. Fins i tot les dictadures en tenen, recordem-ho. Però tornem al que ens ocupa i que és la democràcia en origen, la que va cercant l'excel·lència.

Que la democràcia ens pertany a les persones és així per naturalesa. Cal no oblidar-ho, i les persones ens hem d'esmerçar en el seu exercici amb l'ètica com a referent constant.

Com també per naturalesa ho són els conjunts de persones que es reconeixen entre elles com a nació i s'hi identifiquen per vinculació diversa. Les històries són relats del passat, certs o no, i el demà individual o col·lectiu es gesta avui per voluntats pròpies. Res de nou en el tema.

És així per essència de la relació humana, que cal que sigui respectuosa. Malgrat els múltiples i entrecruats interessos diversos que força vegades hi concorren i ho alteren en excés. Fets consumats al seu dia sense cap fonament democràtic i que, amb el pas del temps, se'ls vol considerar del mateix grau o nivell, hi són concurrents i alteradors, o distorsionadors. Fets discrepants, contradictoris i alhora llast. Fets no sempre justos entre les societats que són en vies de millora en la convivència. O sigui de millora democràtica general. Tornant a l'origen, al que és essencial, formatiu i constructiu.

Aquestes vies de progrés, al capdavall són en un teixit on no sempre són lliures perseguint els seus destins i decisions emparades pel dret democràtic internacional, dret aquest

que supera els dels estats i les respectives lleis. On poden ser aquestes darreres fins hi tot nocives envers aquests conceptes de base.

Els llibres especialitzats en drets universals concurrents així ho recullen dels organismes que ho avalen i defensen. Tinguem present la Declaració Universal dels Drets Humans, o els acords de les Nacions Unides, o de la nostra més propera Unió Europea, com a exemples. Àmbits de molt debat i resultants després d'un llarg i penós camí de tota la humanitat en el decurs dels temps, però al capdavall uns fars de llum en els obscurantismes diversos deixats en les petges de les civilitzacions diverses. Tant les anteriors com les presents.

Es pot resumir dient que la recerca d'una millor convivència és un camí molt i molt llarg i que ens ve de molt lluny, i que cal seguir avançant. Cada dia en tenim mostres de tota mena.

La nostra modesta entitat sempre ha cercat el respecte i la convivència. Entre la natura i entre nosaltres els associats,

Dolors Lázaro, Tilbert "Til" Stegmann i Josep Roca.

i per extensió natural entre totes les persones. És un patrimoni ideològic assumit del qual ens sentim orgullosos i que vetllem.

Conseqüentment amb aquest sentiment, ens vam adherir, per acord aprovat en assemblea del Club Excursionista de Gràcia del 25 de març del 2009, al moviment Gràcia Decideix, articulats dins Barcelona Decideix, lligant acords previs de constitució d'aquest moviment cívic del 23 de gener i 6 de febrer del 2010, més d'altres celebrats arreu de

Membres de la Comissió Internacional de Seguiment junt amb membres de Barcelona Decideix, davant la nostra seu social

la ciutat, i també s'hi van adherir un bon nombre d'associacions i entitats de moltes i diverses orientacions. Totes arrelades al país nostre. (Vegeu *Mai Enrera* núm. 113, juliol-setembre del 2010)

En tot aquest temps el Club no deixà pas d'atendre les seves genuïnes activitats i, a més, va respondre afirmativament a la petició que el passat dia 10 d'abril fóra col·legi electoral. Un més dels centenars que es van organitzar per Barcelona. Es va comptar amb una mobilització total ciutadana d'entorn de set mil voluntaris, entre els quals n'hi havia també d'arribats de diferents comarques, per a la consulta popular a la nostra capital.

Tothom assumia el seu paper. L'acte estava degudament organitzat, estructurat i per part nostra amb suport de força socis.

Malgrat una bona part de la premsa en contra, el resultat fou brillant: 257.645 persones van apropar-se a totes les urnes fins a les vuit del vespre d'aquell dia, que ja des de mesos abans s'anaven oferint a diferents indrets de la ciutat per a la recollida de vot anticipat. Això va significar una participació del 21,37 % sobre el padró establert.

La pregunta era: Està d'acord que la nació catalana esdevingui un estat de dret, independent, democràtic i social, integrat a la Unió Europea?

La resposta en l'àmbit de Barcelona fou: Sí, 89,68 %; No, 8,80 %; en blanc, 1,52 %.

Un fet especial va honorar la nostra entitat aquell diumenge. Vam tenir la grata sorpresa, inesperada, que no es dubti, de rebre una de les comissions internacionals que verificaven el rigor de les consultes. Van desplaçar-se a Barcelona trenta-cinc personalitats diverses per al seguiment i comprovació de tot el procés i validar el que es feia segons normes internacionals reconegudes.

La que ens va visitar estava formada pel Sr. Jan van Esbroeck (parlamentari de Flandes); el Sr. Juan Carlos Moreno Cabrera (catedràtic de Lingüística General de la Universidad Autónoma de Madrid); i el Sr. Tilbert (Til) Stegmann (catedràtic en Llengües Romàniques per la Universität von Franckfurt am Main). Aquesta darrera persona és una gran coneixedora i impulsora de la llengua catalana i ha rebut reconeixement i premis diversos per la seva labor difusora de la nostra cultura a Alemanya. A més, es dona

la feliç circumstància que ja tenia un vincle de coneixença amb la nostra consòcia Dolors Lázaro, que per sort en aquell moment hi era col·laborant. No cal dir que l'encontre inesperat fou molt sentit i emotiu. La comissió era acompanyada per diferents persones de l'organització, entre els quals vull destacar, per ordre d'edat, el Sr. Enric Canela, rellevant defensor de la democràcia, i el Sr. Arnau Figueres, jove coordinador excel·lent que va ser dins el districte de Sarrià - Sant Gervasi. En aquest punt vull esmentar i agrair l'esforç també fet per les persones que en el decurs de tot el dia 10 d'abril foren assignades al nostre "col·legi electoral" i que no eren pas sòcies. Al front d'elles, i amb menció especial, vull fer esment del Sr. Joan Coll, que va ser el cap de la logística necessària i coordinació dels diferents nivells existents. Vull també subratllar que el Sr. Coll és membre de l'Agrupació Excursionista Pedraforca i amic de diferents socis de la nostra casa. Encara que costí de creure, també la seva destinació al passatge Mulet, 4, en aquell emotiu i gran dia, va ser totalment fortuïta.

Entre setembre del 2009 i abril del 2011, el nostre poble es mostrà al món com una societat d'avantguarda. La nostra nació, amb una bona part de la seva gent, mostrava aquell entorn aproximat de 850.000 persones exercint una veritable democràcia de base i manifestant clarament el seu dret a decidir i a l'autodeterminació. Drets aquests universals, fonamentals i que no els superen altres drets reconeguts però de caire limitador. Mai no s'havia donat un fet com aquest i d'aquest abast i rigor social.

Cada poble és amo dels seus encerts i esclau dels seus errors, frase dita i repetida. Igual ens passa a les persones quan actuem. Millor fer-ho amb la justa ambició i intel·ligència. No oblidem el que va dir el gran intel·lectual que fou Joan Fuster: "La política, si no la fas te la fan". Com a ciutadans i per ètica, com ja s'ha dit i se sap, cal que vetllem perquè sigui execució democràtica i correcta.

Un teixit social conseqüent és el primer graó per a evolucionar en tots els ordres de la vida.

Josep Roca.
Maig del 2011

AGENDA

JULIOL

2 i 3, dissabte i diumenge
Secció de Muntanya
MUNTANYA MITJANA - PEDRAFORÇA
Coordina: Mònica Gasulla i Xavi Garcia

2 i 3, dissabte i diumenge
SENDERISME-NÚRIA A CARANÇÀ
Coordina: Eduard Aguirre

5, dimarts a les 21:00
SENDERISME
Sopar de senderistes

21, dijous a les 21:30
Secció de Muntanya
AUDIOVISUAL-Cicle Buch i Parera

AGOST

VACANCES

SEPTEMBRE

17 i 18, dissabte i diumenge
Secció de Muntanya
32ena Cursa de resistència en Muntanya Matagalls-
Montserrat

**INFORMACIÓ ACTUALITZADA DE
LES ACTIVITATS DEL CLUB
PODEU VEURE-LA
A: www.cegracia.cat**

DIR

CANTAIRES MUNTANYENCS

AGRAÏMENT DE LA FAMÍLIA DEL MESTRE VILA

La mare, la meva esposa i jo mateix volem aprofitar aquest espai per manifestar el nostre més sincer reconeixement envers totes aquelles persones que, d'una manera o altra, ens heu acompanyat en els moments tan dolorosos de la pèrdua del nostre estimat espòs i pare.

El nostre "Mestre" restarà sempre present en les nostres vides, i tenim la certesa que, també, en les de tots els amics i cantaires de les corals amb els quals va compartir la seva màxima passió: la música.

Ara, i des d'allà on pugui veure'ns, és segur que estarà pendent dels nostres cants i, com sempre, amatent a donar-nos el to.

El nostre record i afecte no l'abandonaran mai.

No t'oblidarem, pare.

Vila Joana. Cançons a l'aire lliure. Fotografia d'Enric Guillerà

Josep M. Vila i Alemany

47ena FESTA DE LA CANÇÓ DE MUNTANYA

Per novena vegada, des del 1974, la Coral de la Unió Excursionista de Sabadell va organitzar, el passat 29 de maig del 2011, la tradicional Festa de la Cançó de Muntanya que s'iniciava en un ja llunyà 1965, encara en ple franquisme, a redós de les històriques muralles d'Hostalric. Cal aclarir, però, que si es féu en aquella població no es degué a la tria voluntària dels primers organitzadors, sinó "gràcies" al permís del *Gobernador Civil de Gerona*, l'únic de les quatre autoritats provincials que es prestà a concedir-lo, tot fent gala d'una intel·ligència i sentit comú, gens comú, per cert, a l'època. Resti el nostre record agraït (!) envers ell, el nom del qual desconeix qui escriu aquestes ratlles quaranta set anys després d'aquell primer aplec de cantaires, aplecs que se succeïren en el mateix indret tres anys consecutius per idèntiques raons. I fou l'Agrupació Excursionista Catalunya, amb la seva Coral "Catalunya", la responsable de dur-los a terme; com ho serà, precisament, també, l'edició del proper any 2012.

Però tornem a Sabadell, concapital de la Comarca del Vallès Occidental i la cinquena ciutat de Catalunya, com posa de manifest el programa de la Festa que ens il·lustra sobre dades importants. Per exemple, que l'existència del nucli sabadellenc en si es remunta, com a mínim, a 3.500 anys enrere, segons demostren algunes troballes arqueològiques. I van haver de passar molts centenars d'anys abans no fos pionera en la revolució industrial de Catalunya dins del sector tèxtil, com tothom sap, arribant a merèixer el sobrenom de la Manchester catalana.

Pel que fa al nom de Sabadell, figura per primera vegada en un manuscrit de l'any 1050. Quant al seu possible origen, va des del topònim llatí "Badallum", fins al provinent de l'església de Sant Salvador, "Salvadorell", que passà a ser "Salvadell", per acabar amb Sabadell. Una altra hipòtesi se situa en l'arribada d'un hostaler de Collsabadell, procedent del Vallès Oriental, que s'establí en aquell indret, donant nom, més endavant, al nucli habitat. Finalment, però, sembla factible que el topònim es degui al dia de mercat, que era els dissabtes, o sigui "sablatum". En aquest cas l'etimologia seria paral·lela a la del Vendrell, amb el mercat que tenia lloc els divendres.

A part d'aquestes curiositats, situem-nos, definitivament, al dia d'avui i exposem el desenvolupament de la diada.

En arribar els cantaires al local social de la Unió Excursionista de Sabadell, que enguany celebra el 50 aniversari de la Coral, els fou lliurada la documentació, el programa dels actes i l'enseny de la Festa, complementat amb coca i xocolata per a esmorzar.

Seguidament, s'anà a l'Ajuntament de la ciutat on ens rebé el Regidor de Cultura, al Saló de Plens, en representació de l'alcalde. Després dels parlaments del regidor i del mestre Auladell, s'interpretaren, com és costum, dues peces: *El concert*, sota la direcció de Víctor Barbé, i *La muntanya venerada*, dirigida per Joan Auladell.

Des de l'Ajuntament ens traslladarem a l'església neogòtica de Sant Fèlix, que conserva, a més del campanar barroc, l'àbsis gòtic, que gaudeix de la llum exterior a través d'elegants vitralls verticals que el decoren i donen vida a l'altar major.

Es cantà la *Missa dels Excursionistes*, E. Sala; *Vine Déu Creador*, J. S. Bach; *Cançó de la rosa*, A. Nicolau; *Ab Hominie Iniquo*, O. de Lassus, i *Salve Maria*, Ll. Millet. Direcció Joan Auladell i, a l'orgue, Víctor Barbé. Oficià la Missa mossèn Francesc Catarineu, amb emotives paraules envers la Festa de la Cançó de Muntanya i el seu significat de germanor excursionista i musical.

El Concert de la Festa, pròpiament dit, tingué lloc a la tarda, i també a l'església de Sant Fèlix (o Feliu), on intervingueren les corals:

Coral Núria, de la UEC/Gràcia. Director, Gheorghe Motatu.

Cor Xiribec, de Castellar del Vallès. Directora, Clara Vilaseca.

Coral Elisard Sala, de la UEC/Collblanc-Hospitalet. Director, Òscar Salvador.

Un grup, en representació de la Coral Gypsella, del Centre Excursionista de

Sant Feliu de Guíxols, que dirigí Òscar Salvador.

Cantaires Muntanyencs, del Club Excursionista de Gràcia. Director Víctor Barbé.

Coral de la Unió Excursionista de Sabadell. Director Joan Auladell.

Les cançons que interpretaren els Cantaires Muntanyencs foren: *Rodamón*, popular, adaptada a 4 veus per V. Barbé, i *La Ginesta*, sardana, de V. Barbé.

Conjuntament es cantà: *Tot baixant per la drecera*, F. Glück.- *El rossinyol*, popular, harm. A. Pérez Moya.- *L'amic de l'acampada*, Mn. A. Oller i *Déu lloat per la natura*, L. van Beethoven, dirigits, respectivament, per Víctor Barbé, Òscar Salvador, Joan Auladell i Gheorghe Motatu.

En acabat, els cantaires i el públic assistent entonaren *L'hora dels adéus*, tot volent simbolitzar la propera trobada.

Aurora Vila i Guàrdia

Fotografies d'Enric Guillerà

(Fotografies a la contraportada)

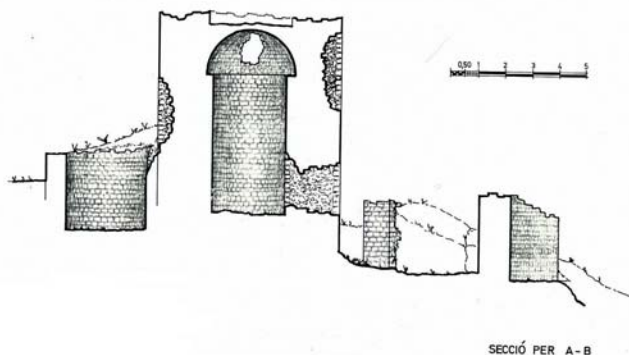
CULTURAL

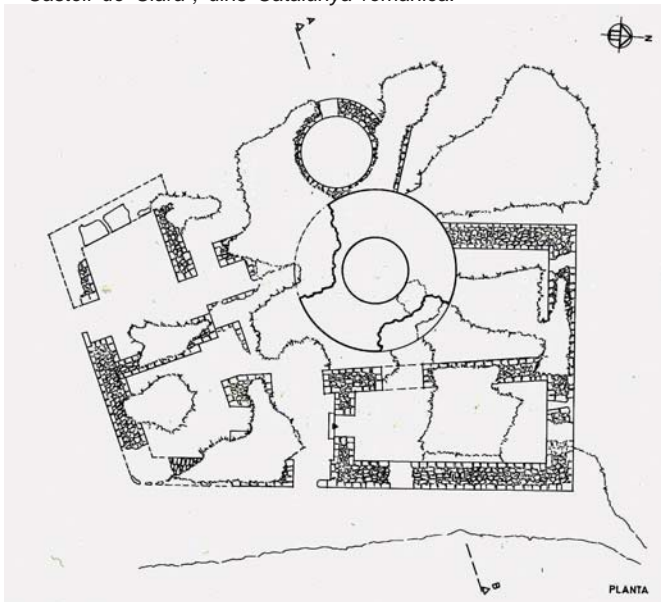
ANEM AL CASTELL DE... CLARÀ A MOIÀ (el Bages)

Situació.- Les ruïnes d'aquest castell estan situades al cim d'un turó allargassat, de 812 metres d'alçada, que s'estén a la banda de ponent del terme de Moià, prop de la carretera que va de Manresa a Vic. Sota del castell, en un replà, s'hi arrecera l'església de Sant Andreu, d'origen romànic. Del castell estant es domina la vila de Moià, el terme de la qual —suaument inclinat vers la vall del Llobregat— tenia la missió de defensar, i un bonic panorama: davant nostre, a tocar de la vila, el Fermí o Mirador de la Creu (852 m) i bona part del Moianès destacant-ne: al nord-est, el serrat de Ferrerons (926 m), el Puig Rodó (1.057 m) i el serrat del Llamp (965 m); al nord, el veí turó on hi ha les restes del castell de Rodors i, a la nostra esquena, els serrats del Rourell i de Vilaclara.

Estat actual i descripció.- Malgrat el seu estat de ruïna total, en aquest puig cobert d'alzines és possible fer-se càrrec —amb una certa dificultat— de la distribució del castell i els seus principals elements.

Aquesta planta i alçat és d'en F. Junyent i d'en A. Mazcuñan, a "Castell de Clarà", dins Catalunya romànica.

En destaca la torre mestra, situada en el lloc més alt del turó, i unes dependències annexes. La torre és una construcció cilíndrica, edificada amb carreus petits escantonats a cops de martell i posats a trencajunts fent filades, i el que en resta, molt malmès, fa uns 5 metres d'alçada. El mur

te uns 2 metres de gruix, més ample a la part baixa, i a mesura que s'enfila, es va aprimant, com és habitual en les torres dels castells medievals. El diàmetre exterior és de 6,8 metres, mentre que l'interior arriba només als 2,7 metres; la volta o cúpula, actualment mig esfondrada, té restes que evidencien que l'alçada total d'aquesta construcció devia superar els 8 metres. Al costat de la torre, tot i que actualment colgada de runes i mig tapada per la vegetació, hi ha una cisterna circular de 2,9 metres de diàmetre i una fondària de quasi 3 metres; construïda amb blocs de pedra més petits que els de la torre, més ben escantonats, units amb morter de calç i disposats en filades horitzontals. En alguns llocs, fa uns pocs anys, encara s'hi podien veure els pegats d'arrebossat que impermeabilitzaren aquesta cisterna.

Excepte pel costat de ponent, on hi ha la cisterna, la torre està envoltada d'altres restes. Al nord i a llevant, hi podem veure dues dependències els murs de les quals van des dels 2 metres d'alçada fins als pocs pams. La primera fa 4,7 per 4 metres i la segona 8 per 3,3 metres, i el mur que limita amb l'exterior fa més d'1,1 metres de gruix, mentre que el de la paret mitgera que separa les dues sales té una amplada de 0,9 metres. En el recinte més gran hi podem distingir diverses obertures: una porta oberta a migdia, un altra que comunica les dues naus i una espitllera, a la cara nord, en el mur que limita amb l'exterior. Al sud hi ha, també, dues sales de planta irregular: la primera fa 5,3 per 3,4 metres, amb dues portes —una que dona a l'exterior i l'altra a un petit recinte de 2 per 1,5 metres— i la segona, amb molts pocs vestigis, fa uns 4,5 per 3,3 metres; pel que fa al gruix dels murs exteriors, aquests continuen tenint 1,1 metres, mentre que les parets mitgeres, en aquestes dependències, fan entre 70 i 80 centímetres.

Detall de rètol indicador.

La torre es pot considerar com una construcció del segle xi, mentre que la resta del castell és una obra posterior, si bé d'època medieval. És lamentable l'estat d'abandonament d'aquestes poques restes que, any rere any, es van fent malbé a gran velocitat. Pensem que una part d'aquesta desídia és responsabilitat de les autoritats locals o comarcals, que haurien de vetllar per la conservació d'aquest patrimoni històric i cultural.

Història.- Els seus orígens es deuen al desig de protecció de la vila i el terme de Moià, i és un dels pocs castells termenats on els senyors no ho eren del terme, ja que la formació de la vila de Moià en un alou comtal va fer que el domini civil estigués sota la jurisdicció dels senyors de la vila o de les mateixes autoritats locals o reials. Possiblement amb anterioritat al castell devia existir en aquest lloc alguna antiga torre, modificada al segle xi i, com en molts altres castells, posteriorment i al seu voltant, s'hi van construir els murs exteriors i altres dependències.

Restes de la torre. Observeu el gruix de les parets.

El primer document on trobem aquest castell és de l'any 912, on és citat com a *castell de Moià*.

El 915 ja apareix, però, el terme de Clarà, i el 916, quan Saboron i la seva muller Primícia vengueren tres cases al comte Sunyer "in castro Clarano, in termino de Modeliano", ja consta el nom de *castell de Clarà* al terme de Moià.

L'any 993 aquest castell, juntament amb molts d'altres, consta en el dot de la comtessa Ermessenda de Carcassona (la mateixa que una minisèrie de TV3 ha popularitzat i tret de l'oblit), muller del comte Ramon Borrell.

Els feudataris de Clarà foren els senescals (alts funcionaris dels comtes-reis) dels comtes de Barcelona, el primer dels quals va ser Amat Elderic, que jurà fidelitat, el 1057, a la comtessa Almodis per diversos castells, entre aquests el *castro Cleran* que el comte Ramon Berenguer I li havia lliurat. Vers l'any 1065, el domini pertanyia als comtes, la castlania superior al senescal Amat Elderic i la castlania segona a Ramon, pare de Bernat Ramon de Gallifa. No sabem res més sobre la continuïtat d'aquestes famílies en el domini del castell, fins al 1136, quan el senescal Guillem Ramon de Montcada va fer jurament de fidelitat, sobre aquest i altres castells, al comte Ramon Berenguer IV

Murs d'algunes dependències.

mantenint-se, els Montcada, com a feudataris fins al 1202. El 1178 consten els Rocafort, emparentats matrimonialment amb els Gallifa, com a castlans de Clarà, però no sabem quan acabà el seu domini com a senyors del castell

La senyoria continuà sent dels comtes de Barcelona fins que el 1246, per permuta feta amb el rei Jaume I, la vila de Moià i el seu castell, que anomenen Clarà, passaren al bisbe de Vic. No fou un traspàs definitiu, atès que el 1260 el rei els tornà a vendre, ara a la canònica de Santa Maria de l'Estany i, encara, altre cop el 1288 el rei Alfons II vengué el castell de Clarà i les viles de Moià i Santpedor, per 6.000 lliures, al comte de Pallars per recuperar-los de nou deu anys més tard. Durant el segle xiv els reis van fer servir la vila de Moià i el castell de Clarà per solucionar els seus problemes econòmics més peremptoris, que tenien com a final la redempció dels mateixos moianesos. El rei recuperava el domini sense haver de fer cap despesa econòmica; només jurava que no vendria mai més la vila fins que la tornava a vendre, i la tornava a recuperar, i així el castell de Clarà i la vila de Moià continuaren sota el domini reial. L'any 1381, en una d'aquestes operacions, el rei vengué Moià i el castell de Clarà a Francesc de Perellós per 2.000 florins d'or. Aquest darrer, dos mesos més tard, el vengué al moianès Pere de Planella, conseller reial, per la mateixa quantitat. Arran d'aquesta compra, el castell de Clarà restà abandonat i sorgí el nom de Castellnou de la Plana, aplicat a la domus o casal de Molins, prop de la vila, que va ésser erigida en castell termenat. El 1385 Planella tornà a vendre, per mitjà d'una redempció pecuniària, la vila de Moià i el castell de Clarà al rei. A partir del segle xv començà, doncs, la decadència del lloc de Clarà i el castell quedà pràcticament abandonat.

Per si això no fos poc, Clarà fou un dels castells afectats per l'ordre de demolició de castells i cases fortes catalans ordenada per Felip V com a venjança per l'oposició a la seva persona dels catalans durant la Guerra de Successió (1701-1715). És a partir d'aquell moment que restà a l'abast de l'espoliació dels pagesos propers que en treien les pedres de més qualitat per refer les masies—pràctica molt habitual amb els castells abandonats al llarg de l'edat moderna i bona part de la contemporània—; els elements, la vegetació—que intenta recuperar el seu espai natural— i el pas del temps hi han fet la resta fins a deixar aquest castell en el lamentable estat actual.

Tot mig colgat per les runes...

Detall d'una de les portes interiors.

Llegenda.- Diuen que al castell de Clarà hi havia un rei moro que tenia un gran tresor, aconseguit amb els saqueigs i amb les batalles que guanyava a altres senyors, als quals feia lliurar les seves pertinences i el seu or. Amb part d'aquest or va encarregar que li fessin la reproducció d'una cabra a mida real; una cabra com les de veritat que presidiria des d'aleshores un dels principals salons del castell.

Va arribar un dia en què els cristians van assetjar el castell. El rei moro, davant l'imminent pèrdua de la fortalesa, es preparà per fugir. Va carregar tot el tresor en cavalls i mules però, quan va ser l'hora de posar-hi la cabra, els cristians amb les seves catapultes ja ensorraven el castell. El rei moro i la cabra van quedar sepultats sota les runes i tots els esforços dels assaltants per recuperar la cabra van ser inútils.

Fins als nostres dies ha perdurat la llegenda de la cabra d'or i no són poques les persones que, de manera dissimulada, mouen les pedres a les runes del castell... per si hi hagués un cop de sort.

Itinerari.-

Desplaçament: Des de Barcelona, es deixa l'autopista AP-7 a la sortida 16. Després, cal continuar per la carretera C-59 fins a arribar a Moià.

Itinerari a peu: Durada: 1 h 30 min. Recorregut: 3,5 km. Desnivell acumulat: +/- † 120 m. El recorregut comença a Moià, a la plaça del Moianès (700 m d'alçada) (0424769-4629358), on un indicador ens assenya el GR-177 (Ronda del Moianès), que seguirem. Continuem pel carrer de Sant Pere. Arribats a una cruïlla, girarem a l'esquerra seguin el GR-177 (0424064-4629928). Arribem a una bifurcació de camins, un dels quals assenya el Circuit Verd, que no seguirem, i agafarem el que diu GR-177 (0423690-4630245). Arribem a la Caseta d'en Fermí i podem veure de més a prop la muntanya de Sant Andreu amb l'ermita (les restes del castell de Clarà queden amagades entre l'alzinar). Passem pel costat d'una bassa d'aigua, la bassa de Coromines; molt a prop hi veurem ja les restes del castell de Clarà (820 m d'alçada) (0423697-4630425).

Podem gaudir del panorama, passejar entre les ruïnes i..., amb una mica de sort, trobar la cabra d'or. El retorn es fa desfent el camí.

Cartografia.-

Moianès. Escala 1:25.000. Mapa i guia excursionista. Editorial Alpina.

El Moianès. Escala 1:30.000. Editorial Piolet.

Bibliografia consultada.-

DA. "Castells de Moià, Clarà, Rodors i Nou de Moià", dins *Els castells catalans*, volum V. Rafael Dalmau Editor. Barcelona, 1976.

Benet i Clarà, Albert; Junyent i Maydeu, Francesc; Mazcuñan i Boix, Alexandre. "Castell de Clarà", dins *Catalunya romànica*, volum XI (*El Bages*). Enciclopèdia Catalana. Barcelona, 1984.

Ginesta i Batllori, Salvador. *La comarca del Bages*. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, col·lecció Cavall Bernat núm. 14. Barcelona, 1987.

Montserrat Seguí i Josep Arisa

Fotografies de Joan Anton Molinos

Obra Social
Fundació "la Caixa"

MUNTANYA

Travessa circular per l'Alt Solsonès i l'Alt Urgell: Oliana-Cambrils-Oliana

El cap de setmana del 28-29 de maig hem fet, dins el cycle de sortides de mitja muntanya, aquesta ruta que volem compartir amb vosaltres. Un cap de setmana de primavera espectacular, i més si afegim la celebració de la victòria del Barça a la Champions!

Des de l'ajuntament d'Odèn, fa temps que estan potenciant el senderisme en el seu extens municipi que, per l'est, arriba gairebé fins a Sant Llorenç de Morunys i, per l'oest, fins a les portes d'Oliana, i que es ple de petits nuclis dispersos de masies.

"Al capdamunt del Solsonès s'allarga la primera línia dels Pre-pirineus, amb els massissos calcaris del Verd i de Port del Comte fins al Turp. Davant seu, a la franja de conglomerats que s'apilen al marge de la Depressió Central, les serres dels Bastets, Busa, Lord o les Encantades i els engorjats del Pont Quebradís, Escales, Vilamala, Canalda o de la Ribera Salada formen un complex únic per llur espectacularitat i atractiu geològic. I una mica arreu, als indrets més afavorits, extensions generoses de terra campa i pastura, amb masies ben posades, configuren un paisatge rural que es fa admirar bona part de l'any."

L'Alt Solsonès, rases i comes. Maria Dot, Francesc Garrigós i Raimon Rovira

A part d'alguns itineraris més curts o clàssics, s'ha arranjat un camí que, combinat amb el GR-1, permet fer una volta per aquestes valls solitàries. Nosaltres l'hem completat amb una ascensió al cim del Cogulló (1620 m). En general està ben indicada amb rètols i marques de GR i senders; cal fet atenció, però en determinats punts clau. En surt una ruta molt completa, llarga, d'uns 39 quilòmetres en total i amb un desnivell d'aproximadament 1.000 metres cada dia, però valen la pena els nous paisatges i racons que es descobreixen!

1r dia:

Distància: 12 km. **Desnivell:** +993 m. **Temps:** 3,5 h de marxa efectiva, però cal sumar-hi totes les parades. Es ressegueix íntegrament el traçat del GR-1 des d'Oliana en direcció Cambrils.

La sortida és al final d'Oliana en direcció coll de Nargó, i es pot començar just davant una petita ermita on hi ha un panell informatiu. Després de travessar una zona de camps i granges, el GR es dirigeix, tot resseguint, cap a l'ermita romànica de Sant Just. D'aquest tram del GR en diuen el camí històric. Es continua l'ascensió suau però mantinguda fins al mirador de Serra Seca. Continuem pel GR-1, amb magnífiques vistes tant cap a les muntanyes del Prepirineu de Port del Compte i del Cadí com cap a l'embassament

d'Oliana i la Serra de l'Aubenc, un aperitiu del que ens depararà l'ascensió de demà. A partir d'aquí ja es baixa directament al poble de Cambrils, on se'n poden visitar les Salines.

2n dia:

Distància: 27 km. **Desnivell:** 1.000 m. **Temps:** 5-6 hores de marxa efectiva, però cal sumar-hi totes les parades, cosa que allarga la ruta considerablement. Cal fet atenció als horaris!

Sortint de Cambrils, es pot agafar el sender marcat en direcció Pla de les Guàrdies i Pla de la Llacuna o bé anar fins al nucli veí de Llinars; es tracta sempre d'una pujada suau primer enmig del bosc i després per pastures i camps llaurats.

Cal seguir els indicadors que ens portaran cap al cim del Cogulló, des d'on es gaudeix d'una extensa vista panoràmica del Prepirineu català. Retornem sobre les passes altra vegada a la carena i el Pla de les Guàrdies, i d'allí baixem cap als barrancs de la Móra Condal, on el camí s'endinsa i travessa tot el caos d'agulles, barrancs i paratges de somni, que segurament ens recordaran altres contrades. Aquest segon tram de camí està ben senyalitzat amb marques blanques, però cal estar alerta en algun punt perdedor i sense sender.

Després de travessar aquestes agulles sense perdre gaire desnivell, cal prendre un sender força dret i baixar fins al fons de la vall a buscar la pista. El darrer tram és una ombrívola pujada fins a la carena de la serra de les Canals, per baixar fins a Oliana tot resseguint la pista asfaltada que dóna accés al pantà.

Altres dades d'interès:

No hi ha cartografia específica. Es pot seguir l'itinerari al mapa comarcal 1:50.000 del Solsonès.

Wikiloc: <http://ca.wikiloc.com/wikiloc/view.do?id=385083>
L'Alt Solsonès. Rases i cims. 35 itineraris, Cossetània Edicions, col·lecció Azimut.

A Cambrils hi ha un parell de fondes i un càmping que ofereixen allotjament i bona cuina de la terra.

Espais protegits: Serra del Turp i Móra Condal-Valldan, Ribera Salada

Pili Vendrell

(Fotografies a la portada)

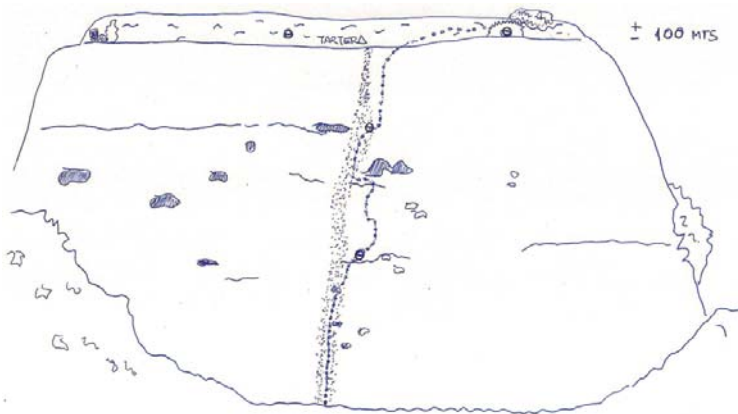
GEDE

MONTSERRAT
Miranda de la Magdalena
- Via Canaleta de les
Ninfes
IV, 95 m

LI-1 IV, 35 m

El llarg transcorre durant 30 metres per la canaleta on s'escola l'aigua quant plou. És una escalada amb una bona presa, sanejada per la quantitat de cordades que l'han pujat i amb assegurances abundants, ja que s'ha reequipat i s'han mantingut les peces velles. L'últim tram el pujarem desviant-nos una mica cap a la dreta i seguint les peces. Arribarem a la petita reunió.

MIRANDA DE LA MAGDALENA

LI-2 IV, 30 m

Sortirem amb tendència una mica a la dreta i anirem navegant per la paret seguint el camí que ens marquin les assegurances fins a arribar a un punt on un petit desplom ens farà anar cap a l'esquerra uns quants passos per continuar després recte amunt fins a arribar a la reunió. En aquest punt podem optar per baixar rapelant, ja que hi ha instal·lació, o continuar cap amunt.

LI-3 IV-, 30 m

Sortim amb tendència cap a la dreta per, a continuació, pujar recte amunt per un tram fàcil d'escalada.

Descens

Podem baixar des de la segona reunió, o un cop arribats dalt el monòlit, anar caminant en direcció nord-est per la tartera fins a trobar una instal·lació de ràpel comuna a altres vies. Haurem de fer dos ràpels per arribar a peu de via.

És un bon lloc per escalar amb tranquil·litat un pany de paret cosit de vies d'una dificultat similar, on en una sola sessió, ens podem fer un fart d'escalar sense haver de caminar.

MONTSERRAT - AGULLES
La Boteruda del Gra, Via Aresta
Brucs
60 m IV+

LL-1 30 m IV+

Situats a peu de via, veurem un espit a l'alçada de la nostra vista, cosa no gaire normal en aquest temps. Seguirem recte amunt i a uns 5 metres trobarem un espit amb una baga. A partir d'aquest punt la via s'adreça una mica fins a arribar a un petit mur. En aquest lloc, amb una mica de sort trobarem un cap de cargol on podrem col·locar una plaqueta recuperable que ens protegirà el pas per una zona amb presa molt petita. Hem d'anar amb tendència a la dreta. Uns metres més amunt veurem la reunió de tres espits. Nosaltres optarem per utilitzar la reunió de la via del costat (Dipankasa), que consta de tres ancoratges d'anella i es còmoda.

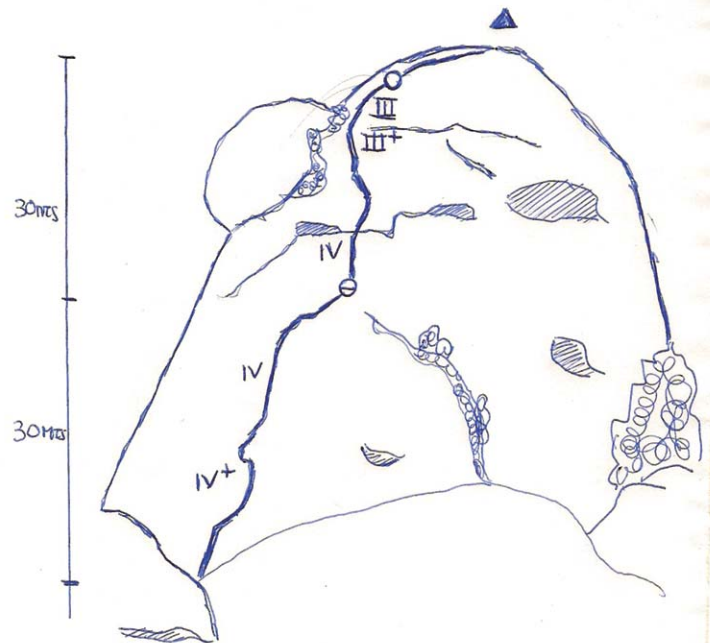
LL-2 30 m IV

Seguirem recte amunt fins a arribar a un llavi. Una mica a l'esquerra trobarem l'única assegurança d'aquest llarg que ens protegirà del tram més difícil. Passat aquest punt, sempre a la dreta de la fissura, seguirem fins a trobar una reunió amb dos espits i dos mallons.

Descens:

Per la cara nord-est, a uns quatre metres del cim, trobarem la instal·lació d'espits units amb bagues i una anella. Després de 15 metres de fàcil ràpel ens situarem quasi a l'extrem de la muralla d'agulles. Seguint la canal ens trobarem al peu de via.

Accés:

LA BOTERUDA DEL GRA

Ferrer&Ojeda
Consultores en Seguros Asociados

Aquesta agulla està en la part superior i més allunyada de la zona d'Agulles. Per arribar-hi haurem d'agafar la canal de les Bessones i, un cop situats sota de l'agulla de la Carnavald, continuarem a la dreta fins a arribar a peu de via. El peu de via el reconixerem pel poliment del terra i de les preses.

L'agulla situada en la zona més allunyada ens farà recordar l'essència de la veritable forma d'escalar Agulles. Arestes llargues, poc protegides i amb una presa petita, en una zona molt poc transitada. Tot un plaer malgrat la seva alçada.

MONTSERRAT

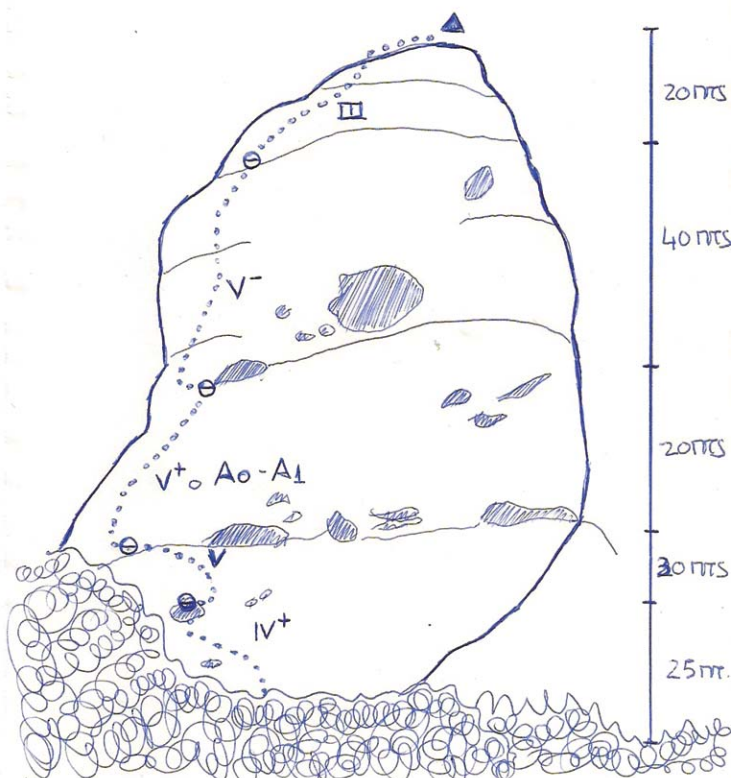
La Gorra Marinera - Via Sultans of Swing

6a+ o A-0, A-1 135 m

LI-1 IV+ 25 m

Començarem la via on acaba la vegetació, entre la Miranda de Sant Joan i la Gorra Marinera. Els primers metres són de presa petita i haurem de fer una excursió fins a trobar la primera xapa. Llavors flanquejarem a l'esquerra seguint les expansions que ens portaran a la primera reunió, que farem en un petit llavi.

LA GORRA MARINERA

LI-2 V 30 m

Sortirem de la reunió per la dreta. En un moment trobarem la primera xapa, que ens indicarà la direcció a seguir. Aquest tram transcorre per un petit muret vertical amb bones preses i ben protegit. Després continuarem amb tendència a l'esquerra seguint el camí que ens marquen els ancoratges d'anella platejats de la via fins a arribar a la reunió.

LI-3 6a+, V+ o(A-0, A-1) 20 m

Sortirem de la reunió muntada dins un llavi per l'esquerra, i arribarem a un punt on trobarem una renglera d'ancoratges d'anella, on utilitzarem el tipus d'escalada que més ens convingui. Seguirem recte fins a arribar a un altre llavi, on muntarem una còmoda reunió.

LI-4 V- 40 m

Farem uns quants passos cap a l'esquerra fins a situar-nos en un punt des d'on continuarem recte amunt i a uns cinc metres veurem un magnífic *bolt* platejat. Llàstima que no estigui una mica més baix, però un cop superats aquests metres, l'escalada és agradable i sense massa dificultats, puja una mica amb tendència cap a la dreta fins a arribar a un punt on ens trobarem la reunió.

LI-5 III 20 m

Llarg de tràmit per arribar al cim del monòlit.

Descens

Desgrimparem la via normal, o un cop a mig descens veurem dues instal·lacions amb anella per fer un ràpel de 15 metres fins al collet.

Una bona via, ben assegurada, per passar una bona estona sense angúnies.

NOVETATS MATERIAL

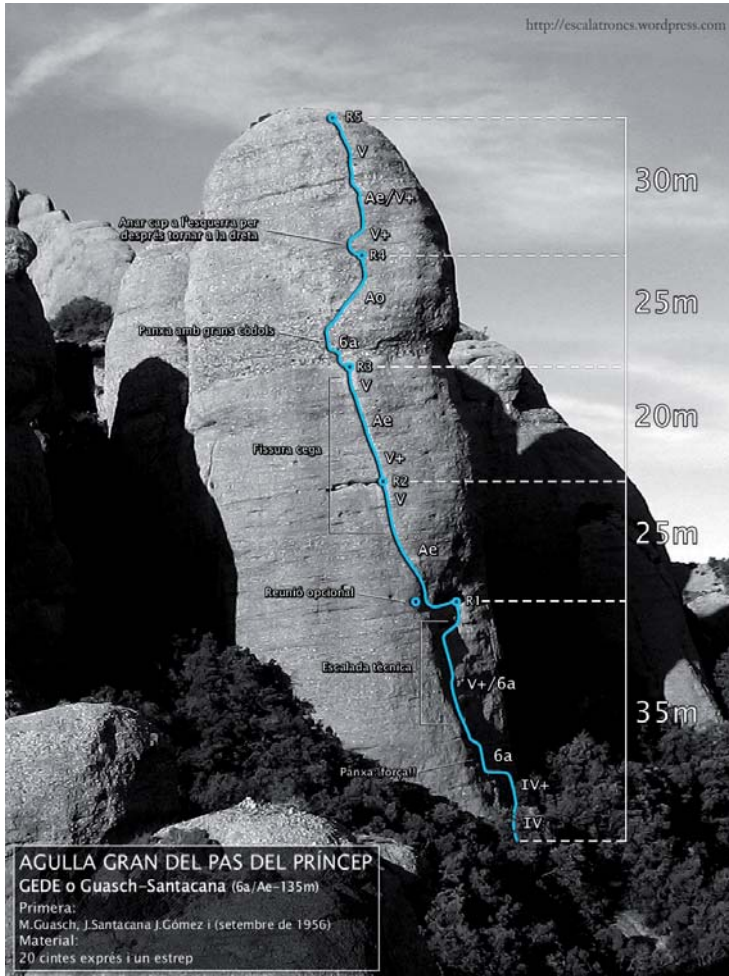
Friends Helium

La casa Wild Country ens presenta aquesta novetat en encastadors d'expansió, els Helium, que són el 6 % més lleugers. És més lleuger, dinàmic i ergonòmic. Incorpora noves lleves forjades en calent, un nou gallet, un nou suport per al dit polze i una cinta Dyneema de 12 mil·límetres, unes noves molles millorades, un nou eix d'inòx i una funda per a la part central. La resistència és de 14 kN. Està disponible en les talles 0, 0.5, 1, 1.5, 2, 2.5, 3, 3.5, i 4, amb uns preus que van des de 58 euros fins a 72 euros.

EN MANEL GUASCH RECOMANA:

AGULLA GRAN DEL PAS DEL PRÍNCIP GEDE o Guasch-Santacana (6a/Ae-135m)

Primera:
M.Guasch, J.Santacana J.Gómez i (setembre de 1956)
Material:
20 cintes exprés i un estrep

L'Agulla Gran del Pas del Príncep s'eleva contundent i vertical, oferint-nos a la seva assolada vessant sud una de les vies històriques de Montserrat: la GEDE de l'Agulla Gran, oberta l'any 1956, amb una primera tirada de sisè grau emblemàtica, que ha restat com una lliçó d'exposició, de la més genuïna finura montserratina i de l'alt nivell d'una generació d'escaladors pioners, que amb la seva gosadia van deixar petja a les agulles més emblemàtiques del massís.

Aprofitem la avinentesa per recomanar de totes totes el bloc d'en Manel Guasch "Pasión vertical", que amb l'ajut de la seva filla Sònia va bastint un llegat a base de fotografies i relats que ens ajuden a conèixer i comprendre una època de l'escalada de la qual en som hereus i que omple de sentit moltes de les ascensions que realitzem, que no només són grau, sinó sobretot la il·lusió d'una colla de gent que, molt abans que nosaltres, trespaven els camins cercant les mateixes passions que ens mouen avui.

- Via: GEDE
- Zona: Montserrat - Freres
- Dificultat: 6a/Ae (MD+)
- Dificultat obligada: V+/Ae
- Llargària: 135 metres
- Grau d'exposició: Baix
- Grau de compromís: Mitjà
- Equipament: Via equipada. El primer i el segon llarg restaurats amb parabolts intercalats amb peces antigues. La resta a base de burins en bon estat en general
- Material: 20 cintes exprés. Un estrep útil
- Orientació: Sud
- Valoració: *****

Aproximació:

Des de Can Masana en dirigit al refugi Vicenç Barbé. Des del refugi prenem el corriol direcció Coll de Porc (est) marcat amb pintura groga i blanca. Des del refugi tenim aproximadament un quilòmetre i mig fins al Pas del Príncep, on destaca l'Agulla Gran al costat del camí. Des de Can Masana fins a peu de via 3 quilòmetres aproximadament. També podem venir pel Coll de Porc o pel sud des de la Cova de l'Arcada.

L1(6a)

La via s'inicia enfilant-nos a un pedestal que ens avoca directament a la placa. Ja des del primer metre ens adonem quina serà la tònica de l'ascensió: presa petita i equilibri per anar guanyant-li metres a aquesta fabulosa agulla. De seguida encarem un preciós flanqueig a esquerres que ens mena a un llavi que haurem de superar amb un pas de força, per quedar sobre un mar de pedra on ens tocarà donar la talla, cercant el moviment més lògic, acariciant els còdols, mai massa grans i sobretot, posant a prova la resistència dels nostres bessons, fins arribar a la gran balma on muntarem la primera reunió. 35 metres.

L2 (Ae/V)

Per a una major comoditat hem fet un canvi de reunió, aprofitant-ne una que hi ha un parell de metres a l'esquerra de la balma. La tirada la superem pràcticament tota en tècnica d'artificial sortint en lliure poc abans d'arribar a la segona reunió, que es munta en un llavi evident. Aquest llarg, es troba equipat amb molts burins antics (en prou bon estat) alternats amb alguns parabolts. 25 metres.

L3(Ae/V+)

La sortida de la reunió és prou fina fins atènyer el primer burí, a partir d'aquest punt es progressa bé en A0 alternant amb sortides en lliure, seguint sempre una característica fissura cega (els burins tot i que vells són prou abundants i donen confiança per provar-ho en lliure). La reunió la farem sota un tram un xic desplomat. 20 metres. Aquest llarg en lliure està cotat de 6a+, tot i que anar a vista és difícil, pel tipus de roca i escalada.

L4(6a/A0)

Ataquem el desplom anant cap a l'esquerra, on a base de bons còdols el guanyem per després iniciar una diagonal cap a la dreta, novament les assegurances són molt properes i quan la cosa es complica sempre podrem tirar de cinta fins arribar a la reunió. 25 metres, 6b/+ si es fa en lliure.

L5(V+/Ae)

Des de la reunió veiem el primer burí un parell o tres de metres a la dreta, sobre un tram molt vertical. Sortim cap a l'esquerra, anant a buscar la lògica del camí més fàcil, per de seguida tornar flanquejant cap a la dreta fins encantar el burí. Continuem amb alguns passos d'Ae fins que hem de sortir en lliure en el que serà la darrera pujada d'adrenalina de la via, un curt tram molt vertical amb algun forat amagat que ens permetrà arribar al següent burí. A partir d'aquest punt les dificultats van minvant i l'escalada esdevé cada cop més senzilla però a l'hora cada vagada més bonica, amb uns darrers metres amb un ambient del tot sublim. 30 metres.

Descens:

Des del cim, des-grimpem uns metres pel vessant oest (millor encordats) fins arribar a una mena de lleixa. La seguim cap al nord fins arribar a la instal·lació de ràpel. Amb doble corda arribem amb un sol ràpel de 50 metres al coll que formen l'Agulla Gran i l'Agulla del Rei. D'allí anem a buscar el camí i arribem al peu de via.

El que més m'ha agradat:

- Escalada de categoria, amb un primer llarg carregat d'història on cada metre que guanyem ens fa anar enrere en el temps imaginant com en Guasch va obrir aquest llarg sense l'ús de material d'expansió.
- Verticalitat i molt ambient a una raconada especialment tranquil·la i encantadora.
- La quantitat d'assegurances animen a provar força trams en lliure.

VIA
MAGICAL MYSTERY TOUR

220m. 6a, A1, A1c IV+ obligat!

ROCA DE SANT MARTÍ

CONTRAFORT DE LA ROCA DE SANT MARTÍ

Integral La Puerta de la Roca

Integral Sant Martí

Arcada Bruce

TORRENT DELS LLORERS

SÍMBOLS

- Parabolit M8
- Espit M8
- Clau
- Alzina

Via oberta des de baix en 3 atacs per Oscar i Albert Masó Garcia, essent l'últim el dia 13-11-2010.

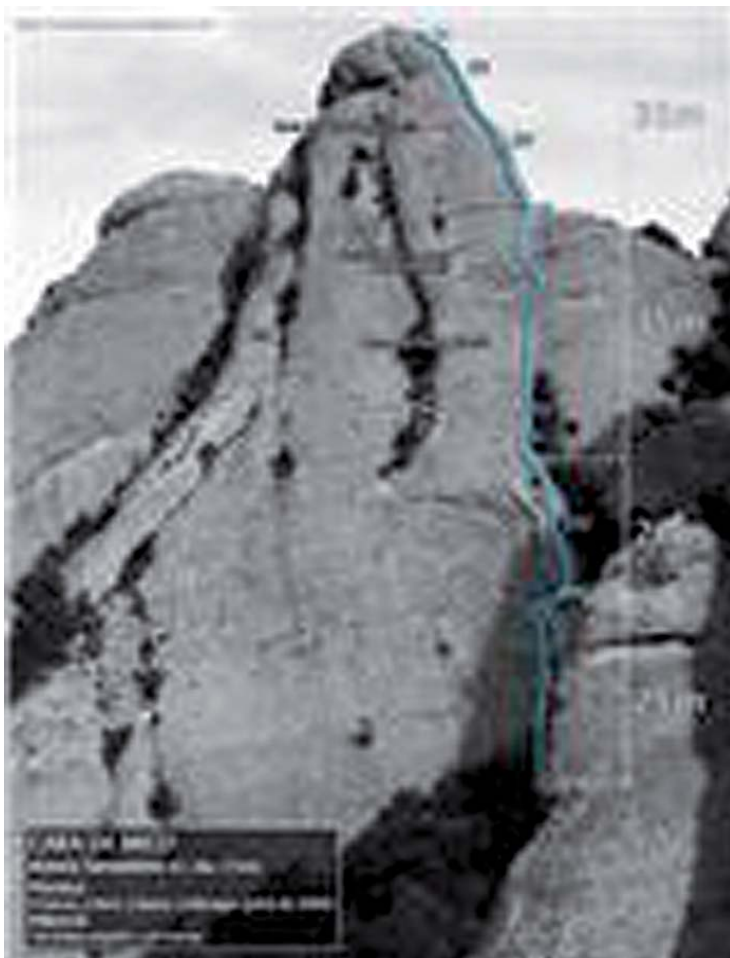
Recomanable dur cintes, bagues, estreps, friends i aliens. Opcionalment es pot dur algun clau extraplà.

Accés des del Pla del Clot de la Mònica. Passat el primer tram de graons del torrent dels Llorers hi ha el peu de via, just al davant de l'inici de la via "Canvi Climàtic" de la Roca de la Presidenta.

Descens desgrimpant la via normal de la roca de Sant Martí (15m. II⁺) fins al seu coll i descendent la canal oest fins al peu de via.

- L1: "Your mother should know". Placa compacta a l'inici i descompost al capdamunt.
- L2: "Flying". Curt i volat tram d'artificial a l'inici, sortida franca i trams de roca solta fins la R2, situada en un bonic collat.
- L3: "Blue jay way". Inici desequipat, flanqueig a la dreta i aresta vertical ben assegurada. Roca excel·lent. Reunió al coll del Contrafort.
- L4: "Magical Mystery Tour". Roca extraordinària i flanqueig constant per arribar amb estratègia al diedre-canal de la cara sud-est.
- L5: "I am the walrus". Segueix la canal amb roca bona en general i buscant principalment la placa de la dreta. Assurances justes.
- L6: "The fool on the hill". Sortida a l'esquerra fins al cim. Roca solta.

Albert Masó Garcia ©

LO FURTI

ESCALADORS INDIGNATS

NO HAN VINGUT NI ELS MOSSOS!!

CONVOCAR "AQUI" UNA ASSAMBLEA NO A ÉSTAT UNA BONA IDEA.

SERGI DIEZ 2.011

47ena FESTA DE LA CANÇÓ DE MUNTANYA

Fotografies d'Enric Guillera

IVes. JORNADES DE PREVENCIÓ EN LA PRÀCTICA ESPORTIVA

